

## Kvietimas, skirtas tau!

*Vaizduotė pageidauja, kad dalyvautum...*

Kviečiu į vakarėlį drauge su mumis!

Data: šiandien.

Laikas: tuojau pat pažiūrėk mobiliajame telefone!

Adresas: kur esi šią akimirką?

R. S. V. P.: Taip / Ne (tiesiog sutik).

**L**abas! Mano vardas Andrea, bet gali mane vadinti Ends. Turbūt manęs dar nepažįsti, bet gali būti, kad, drauge pasprukusi į nuotykių kupiną kelionę po vaizduotės šalį, *pajusi* kur kas geriau mane pažįstanti.

Kiek save pamenu, visada buvau apsėsta knygų, meno ir fantazijų. Gimiau devintąjį dešimtmetį Mičigane, kur užaugau dar prieš atsirandant socialinei žiniasklaidai, priversta tenkintis pasakomis, romantiškais maginės fantastikos filmais ir muzikiniaiis vaizdo įrašais. Anie laikai buvo ramesni, pasaulį galėjome tyrinėti naiviomis plačiai atmerktomis akimis. Vaikystėje jaučiausiai jausdavausi giliai panirusi į vaizduotės debesis: rašydama istorijas, filmuodama barbių muilo operas, šokdama pagal

muzikos įrašus su mamos vestuvine suknele ir skambindama telefonu „Nintendo“ klientų aptarnavimo tarnybai susakyti naujų idėjų vaizdo žaidimams.

Labiau už viską mėgau skaityti.

Kasnakt užmigdavau iš bibliotekos parsineštų knygų jūroje. Jų buvo pilna visur: ant naktinio staliuko, prie sienos išrikiuotose stirtose, ant grindų šalia vonios. Dievinau juos visus: J. R. R. Tolkieną, Sylviją Plath, Roaldą Dahlą, R. L. Stiną, Jane Austen. Tačiau vien knygomis neapsiribojau. Rydavau viską, kas tik skaitomo pakliūdavo į rankas – dribsnių pakuočių nugarėles, kelio ženklus, „JCPenny“ katalogus, žurnalus vyrams, kelionių brošiūras, sekmadienio komiksus.

Buvau – ir iki šiol esu – nepasotinama žodžių vartotoja. Be to, turėjau neįveikiamą potraukį rašyti. Jau nuo mažens žinojau, kad šioje srityje prasimušti sunku ir kad rašytojui didesnė tikimybė dienas baigti prie nutekamojo vamzdžio, nei pragyventi iš rašymo. Nepaisant visko, rašymui atsidaviau visa širdimi ir siela. Gimiau hilerių ir pagalbinių – socialinių darbuotojų, specialiojo ugdymo pedagogų, logopedų – šeimoje, tad rašymo įgūdžių niekas, išskyrus mėgstamų knygų autorius, manęs nemokė.

Tačiau jų pamokų man visiškai pakako. Visų reikalingų žinių man padėdavo įgyti bibliotekos skaitytojo pažymėjimas.

Kitokio pasirinkimo net neturėjau. Kai nerašydavau, kraus-tydavausi iš proto. Juk rašymas – tai mano būdas suprasti pasaulį. Rašydama išlaisvinu visą manyje siaučiančią energiją.

Mokykloje paauglių grupėse nepritapdavau. Buvau perėjūnė – uždaroms grupėms nepriklausiau, bet lengvabūdiškai įsili-  
liedavau tai į vienų, tai į kitų gretas, tik nė vienoje sava taip ir nepasijutau. Todėl tapau vienu iš tų „nematomų“ vaikų. Buvau

visa galva pasinėrusi į savo idėjas ir siekius. Nepriklausiau jokiai sporto komandai, ne vaidinau mokyklos spektakliuose, nedalyvavau jokių klubų, išskyrus mokyklos laikraštį, veikloje.

Buvau tiesiog savimi.

Daugybę naktų praleidau viena savo miegamajame karpydama iškarpas iš žurnalų, klausydama muzikos ir skaitydama kitų žmonių parašytas dainų žodžių interpretacijas *SongMeanings.com*. Žūtbut trokšdama bent šiekio tokio bendrystės jausmo, gana rimtai įnikau diskutuoti Amerikos internetiniuose forumuose – ypač elektroninio žurnalo *Seventeen* forume „Mados užgaidos“. Kiekvieną dieną per modemą prisijungusi prie interneto, rašydavau grupei mergaičių, išsibarsčiusių po visą Šiaurės Ameriką. Daug anksčiau nei atsirado feisbukas forumo pranešimų lentoje skelbdavome savo pačių susikurtos formos būsenos atnaujinimus, kuriuos vadinome dienraščiais. Kasdien kopijuodavome ir įklijuodavome tą pačią formą, kurioje surašydavome savo istorijas.

Štai kaip atrodydavo dienraštis:

Klausausi: „Ar pasakei: ne, man taip nenutiks“ – dainuoja jeffas buckley

Dėviu: baltus aptemptus BCBG marškinėlius, „Gap“ džinsus nukirptu juosmeniu, „Adidas Superstars“ kedus

Valgau: omletą iš kiaušinių baltymų su alyvuogėmis ir čederiu, geriu dietinę kolą

Galvoju apie: esu įsimylėjusi Aroną tą vaikiną kuris grojo gitara mano mokyklos koncerte. jis priėjo prie manęs bibliotekoje nusišypojo ir metė į mane knygą kurios pavadinime buvo žodis seksas. ką tai REIŠKIA? koncerte jis dainavo šitą dainą.

ji buvo apie pamišusius skrybėlius ir kadilakus su tuo vaikinu Metu su kuriuo dirbau kepsnių restorane. abu aptarnavome staliukus. Aronas toks mielas bet aš jo bijau. man atrodo jis dažnai užsiima seksu ir kažkur trejus metus susitikinėjo su ta mergina kuri panaši į Winoną Ryder. kažkada mūsų spintelės stovėjo viena priešais kitą. tada savąją buvau išklįjavusi Leo DiCaprio nuotraukomis o sutikusi Aroną apsimesdavau nepastebinti kad jis apskritai egzistuoja. tikiuosi tapsime pora dar prieš tai kai jis baigs mokyklą.

Sąmonės srautu liejosi kalbos ir apie rimtesnius reikalus: valgyimo sutrikimus, nutrukusius santykius, seksą, psichinę sveikatą, šeimos problemas. Tai tęsėsi nuo keturiolikos iki dvidešimt vieno metų. Nors realiame gyvenime buvau susitikusi vos su keliomis šiomis merginomis, jaučiau, kad esame giminingos sielos.

Forumo lentoje mygtuko „Patinka“ nebuvo. Mūsų asmenybės atspindėjo tik žodžiai. Tačiau kaip tik šiais žodžiais atrodome laisvę atskleisti tikriausias ir pažeidžiamiausias mūsų pačių versijas. Nors mūsų gyvenimai buvo labai skirtingi – gyvenome skirtingose vietose, priklausėme skirtingoms etninėms grupėms, – dalydamosi savo istorijomis kasdien užmegzdavome naujų pažinčių. Visos buvome pagrindinės forumo istorijos veikėjos – kiekviena mergaitė grįžusi iš mokyklos pareigingai rašė savąją istorijos dalį.

„Mados užgaidos“ tapo mano dienoraščiu. Negana to, tai buvo dienoraštis, kuris atrašydavo nuostabiu svetimų, bet kartu pažįstamų balsų choru. Manau, istorijoms, žodžiams ir mūsų draugystei tai suteikdavo dar didesnę svarbą.

Dar vidurinėje mokykloje labai mėgau numatyti ateities talentus, mano slaptąjį šio gebėjimo receptą visuomet sudarė tam tikras autentiškumo ir sąžiningumo derinys. Vaikinas, mūsų vidurinės mokyklos talentų konkurse grojęs bosine gitara užsimaukšlinęs roboto šalną, įkvėpė mane kreiptis į administraciją ir sužinoti jo pamokų tvarkaraštį. Susiradau jį dailės pamokoje, kad pamčiau trumpą interviu žurnalistikos užduočiai.

Nebuvau vienintelė, kurios dėmesį patraukė šis vaikinas.

Maždaug po savaitės vietinėje meno galerijoje koncertavusią jo grupę pastebėjo Jackas White'as. Grupė išvyko koncertuoti į pasaulinį turą. Daugiau niekada apie tą vaikiną negirdėjau ir jo nemačiau. Užtat mano prognozės tapo pasikartojančiu modeliu.

– Jie taps tikra bomba, pamatysi, – sakydavau draugei.

Taip ir būdavo.

Vienas vaikinas, kurio įrašus grodavo koledžo radijas, po mėnesio laimėjo „Grammy“.

Kitas pardavė filmo scenarijų už šešiaženklę sumą.

Dar po kelerių metų viena žavi mergina sulaukė pasiūlymo išleisti iliustracijų knygą.

Jokiu būdu neprisiskiriu nuopelnų už kitų talentus. Tiesiog noriu pasakyti, kad turėjau akį nešlifuotiems deimantams. Šis svajokliškas gebėjimas paskatino mane siekti gyvenimo būdo žurnalistės karjeros. Netroškau nieko kritikuoti ar pristatinėti nemalonių naujienų, kur kas didesnę potraukį jaučiau kalbėtis su įdomiais žmonėmis. Man patiko ieškoti kūrybiškų būdų dalytis kitų istorijomis. Jaudulys, apimantis atradus įdomų pašneko-vą, – greičiausias būdas pasijusti gyvai. Itin kuo nors susidomėjusi įsivaizdavau, kad man pavyks sudominti ir kitus.